

CD
Slagr & Camilla Granlien
«Songs»
Ozella Music

Poetisk Slagr-kraft

Trioen Slagr har fått med seg Camilla Granlien på vokal, og platen «Songs» formelig «glitrar pao vinterhimlen», for å låne et uttrykk fra komponisten Geirr Tveitt. Det er han det handler om, komponisten som ruver over Hardangerfjorden og norsk musikk. På ett vis er han både folkeeie og folkekjær, men det er draget av melankoli og de åpne flatene ved Tveitts muskalske diktning som kjennetegner «Songs». Den bør i likhet med Tveitts beste komposisjoner bli en sentral bauta i norsk musikkhistorie.

Hovedbolken av materialet er hentet fra Tveitts arbeider med musikalske portrettsier for NRK, da flere av hans kjente toneverk ble skapt. Nå i bitende vinterkulde er det en varierende fryd å høre den kanskje endelige versjonen av «Vi skal ikkje sova bort sumarnatta», her i en instrumentalversjon uten teksten som Aslaug Laastad Lygre skrev omgitt av døende på Luster sanatorium. «Sumarnatta» er arrangert på en måte som viser det store spennet i Tveitts musikk, fra de små perlende fantasipartiene, til den kontinentale påvirkningen som øvde innflytelse på komponistens oppfatning av norske folketoner. Den kan godt stå som et bilde på hvordan Slagr har gått inn i materialet, med hardingfele, cello og vibrafon. I andre sanger løfter så Camilla Granliens fine stemme tekstene opp mot de melodisterke musikkpartiene. Lygres vare dikt «Mjukt skjer åra», og «Lykelen» med tekst av Aslaug Vaa. Samme lyriker skrev «So rodde dei fjorden», her som en langstrakt søken etter fragmenter og klanger i Tveitts komposisjon.

Like kjent er det kanskje ikke at Tveitt skrev musikken til Alf Prøysens «Lomnæsvisa» på Prøysens egen oppfordring. Her kommer teksten sterkt til syne i Granliens klare vokal, og hun gir også innholdet et islett av melankoli som kler Sigrun Engs arrangementer. Og gjennomgående er det en poetisk tyngde i materien som Slagr får fram til fulle, uten å miste Tveitts lette fantasi. Det er en bragd, perfekt tenkt og spilt.

mode.steinkjer@dagsavisen.no

**MODE
STEINKJER**

Hefstig og begeistret

Ukas utvalgte komponist kommer fra et av de største familiedynastiene i musikkhistorien, nemlig familien Bach. Og Barokkanernes spennende framføring gir grunn til begeistring.

Carl Philipp Emanuel ble født 8. mars 1714, og er nummer to i rekkefølgen av Bachs sønner som fikk vokse opp. Det skal jeg komme tilbake til. Jeg tenkte først det kunne være interessant å nevne noen andre betydelige komponister som kommer fra familier, som i større eller mindre omfang gjorde seg bemerket i sin samtid.

Franz Adolf Berwald, (1796–1868), som regnes som Sveriges mest betydningsfulle symfoniker, stammer fra en familie av tysk herkomst. De gjorde seg i flere generasjoner sterkt bemerket i det svenske musikklivet.

Familien Couperin, var en meget tallrik slekt som fikk stor betydning for fransk musikk. Både som skapende kunstnere og som lærere og teoretikere. De to mest betydningsfulle er Louis, (1626–1661), og François «Le Grand» (1630–1701). Sistnevnte komponerte en av de største samlinger av cembalomusikk som finnes. Hele 27 såkalte «ordres», som til sammen omfatter flere hundre små karakterstykker for dette utrolig populære «keyboardet».

Operakomponisten Giacomo Puccini (1858–1924) hadde slektninger tilbake til 1712 som hadde gjort seg bemerket som komponister. Men ingen kan selvfølgelig måle seg med skaperen av flere av operahistoriens største publikumsfavoritter, som «Tosca», «La Bohème» og «Madama Butterfly».

Vi har Stamitzene, far og sønn Scarlatti, brødrene Haydn, far, sønn og sønnesønn Mozart. Og så videre. Vi har også innflytelsesrike grupper, som franske «Les Six», med Honegger, Milhaud og Poulenc i spissen. Den ble dannet som en protest mot Debussys impresjonisme. Videre «De mektige fem», eller «The mighty handful». Sentrale russere anført av Balakirev, og med Borodin, Cui, Rimskij-Korsakoff og Mussorgskij som andre gruppe-medlemmer.

Men i dag skal det altså dreie seg om Johann Sebastian Bachs kanskje mest begavede sønn, Carl Philipp Emanuel. Overgangsfigur mellom to epoker, barokken og klassisismen. Han levde i en turbu-

Barokkanerne under ledelse av gjestedirigent Alfredo Bernardini (t.v. på gulvet) presenterer symfonier og konserter av C.P.E. Bach. FOTO: MONA ØDEGÅRD/LAWO

**C.P.E. BACH:
Empfindsamkeit!
Symphonies &
Concertos**
Barokkanerne
Alfredo Bernardini, obo/leder
Christian Kjos, cembalo
LWC 1038

lent tid, den såkalte opplysningsperioden. Hans musikk karakteriseres gjerne som «Sturm und Drang». Han ble ansatt i 1738 som cembalist, 24 år gammel, hos kronprins Fredrik av Preussen. Fredrik, som to år senere skulle bli kong Fredrik II, med tilnavnet «den store». CPE Bach var ved hans hoff i nærmere 30 år, da han i 1768 fikk tilbud om å bli musikkdirektør i Hamburg. Der etterfulgte han sin gudfar, selveste Georg Philipp Telemann. Det skulle vise seg å være et lykkelig valg, for Bach skal ha fått fart i Hamburgs noe synkende posisjon som et musikalsk kraftsentrum.

Ukas utvalgte inneholder fire komposisjoner, som alle er typiske for CPE Bachs helt spesielle form og tonespråk. Og han er en av de mange komponister fra den tidsepoken som i våre dager virkelig har fått gjenreist sitt gode navn og rykte. Hans musikk er veldig personlig. Den er både preget av barokk, og noe som kan kalles den gryende klassisisme. Musikk med kraftig uttrykk og uventede krumspring. Dette kommer flott fram i framførelsene fra det norske tidligmusikkensemblet «Barokkanerne». En gjeng som har gjort store framskritt de siste årene, og som nå trygt kan spise kirsebær med sine mer berømte europeiske kolleger. Som «Europa Galante», under Fabio Biondi, «Concerto Italiano» under Rinaldo Alessandrini, og «Akademie für alte Musik», Berlin.

La meg si det med en gang. Dette er en utgivelse som får kropp og sjel i høyspenn av musikalsk begeistring. Spennende og sprettent overskudd preger alt, men vi forføres også av myke, lyriske treblåsersekvenser. Særlig i de langsomme satsene, der tempo aldri stresses. Hør på fløyten i de langsomme satsene av de to sinfoniene. I tillegg til dem serverer Barokkanerne oss to konserter. En for obo, der orkestrets prominente gjestedirigent Alfredo Bernardini er solist, og en for cembalo der ensembles faste medlem Christian Kjos gjør en meget godkjent debut. Å debutere med CPE Bach ser jeg på som en dristig sak. Å holde orden på rytme og å få Bachs ofte intrikate ornamenteringsteknikk til å låte naturlig er vrient. Men jeg synes unge Kjos kommer fra oppgaven med aplomb. Bernardini er en av verdens fremste utøvere på barokkobo, og han «flyr høyt», både i solopartiene og som tuttispiller i orkestret.

Med andre ord: LAWO har nok en gang presentert en høyst hørverdig produksjon, av musikk som kanskje ikke er det vi kaller «allemannseie». Men som bør fange inn mange nye tilhengere av en av de mest spennende komponister som så dagens lys på 1700-tallet. Lydbildet er som vanlig helt førsteklases.

**KJELL
HILLVEG**

